

HEMBYGDEN

Medlemsblad för
Upplands Väsby Hembygdsförening

Nr 2 Maj 2012
Årgång 41

Innehållsförteckning

Ordföranden har ordet	3
Hedlunds historier, den fyrtioandra	6
I backspegeln	7
Minns du Väsby	8
Beskrifning över Sverige	9
Vita gården i Runby	11
Bondbröllop i Roslagen	13
Årsmötet 2012	16
Stockholmsförbundets årsmöte 2012	17
Mälaren runt på cykel. Ett 120-års minne.....	18
Sommarspaning	19
Semestern hägrar	21
Ordspråk efter Gammel-Anna	21
Illustrerade ordspråk och talesätt	21
Minnen från Bjursvägen	22
Okänd blomma.....	25
Väsby i litteraturen. Om Sigtuna och Valtuna sagor.....	25
En ryss som stannat kvar	26
Almqvistaren.....	26
Min mormor Siri på Runby Nedra	27
HALLÅ, ALLA VÄSBYBOR! HÄR FINNS VI!	28
Korsord 2	29-30

www.upplandsvasbyhembygdsforening.se

För innehållet i artiklarna svarar respektive författare.

Där inget annat anges, har fotona tagits av Inga Lisa Gustafsson.

Utgivare: Kjerstin Björkman. Layout: Webmaster UVHBF

Tryck: Trycksmedjan AB. Tryckt med miljövänliga färg- och pappersval i 800 ex.

Ordföranden har ordet

På Hembygdsgårdens 59:e årsmöte den 17 mars i år var en av punkterna på dagordningen "Planerad verksamhet 2012".

För att ha en planerad verksamhet att presentera för årsmötet – och alla medlemmar i föreningen – började den planeringen redan i oktober månad 2011 då styrelsen och funktionärer genomförde en arbetskonferens med "Verksamhetsplan 2012".

Resultatet bearbetades i de olika arbetsgrupperna och i februari månad 2012 var förslaget klart att lämnas till årsmötet via styrelsen.

Verksamhetsplanen omfattar såväl vad som skall göras på Hembygdsgården Runby Nedra, enligt den nya och omfattande vårdplanen för gården, nya regler för uthyrning av samlingslokalen till föreningslivet.

Planen omfattar också vår "loppis" i Mjölkkammaren, sommarcaféet på tunet, utställningar av olika slag, guidade visningar, nationaldagsfirande, ja, ett digert programutbud för alla intresserade att veta lite mer om vår hembygd.

Kultur- och planeringsfrågor, med utgångspunkt från kommunens översiktsplan är en stor och viktig del av arbetet och finns inskrivet i våra stadgar att vi skall bevaka.

Tidskriften Hembygden, den du just håller i din hand, fungerar tillsammans med hemsidan såsom föreningens viktigaste forum för information och marknadsföring.

Till den utåtriktade verksamheten i form av vandringar och program i samlingslokalen och på tunet kommer inte bara medlemmar utan också glädjande nog personer som vill veta mer om

vår verksamhet och kanske bli medlemmar. Årsavgiften är blygsamma 125:-/år och person.

På Hembygdsgården finns samlade ett stort antal skänkta föremål. Allt från Magnecylaskar till hästdragna vagnar, diabilder och ljudband för att nämna något. Dokumentation och förteckning av föremål och foton kommer att fortsätta.

Vilka är det då som skall se till att vi genomför allt detta under året? Jo, förstås styrelseledamöter och andra engagerade i verksamheten. Men, vi kan och vill bli fler som tar ansvar för verksamhetens genomförande.

Hur får vi det att gå ihop ekonomiskt?

Medlemsavgiften från våra ca 500 medlemmar (vi räknar med att alla medlemmar betalar!) är en viktig del, kommunalt verksamhetsbidrag en del, sommarcafé bidrar liksom Mjölkkammarloppisen.

Budgeten för 2012 omsluter 228.000:-

Alla engagerar sig självklart oavlönat. Som parentes kan nämnas att EU värderar varje ideellt arbetad timme till 180:-svenska kronor!

Så, du: besök oss på Hembygdsgården när det är öppet, stöd oss, bli medlem, ta del av programutbudet som annonseras och affischeras, bli en av oss som värnar om hembygden.

Kjerstin Björkman
ordförande

**Vandring i
CJL Almqvists
litterära fotspår**

**Lördag 5 maj
Samling kl 10 vid Pressbyrån,
Upplands Väsby station**

Ta med matsäck
Anmälan till :
Kjerstin Björkman
tel 590 320 82

**På
Hembygdsgården
Lördag 12 maj
kl 10 - 14**

Lunch serveras

**Cykeltur
söndag 20 maj**

Almungev. - Kimsta - Starrmossen -
Långåsv. - Rosersberg
Milstolpar - tingsplatser- gästgiverier -
väghållningsstenar - avrättningsplats.

Samling G:a Apoteket kl 11.00
Info:Klas Lundkvist 070 673 63 47
Vanja Edwinson 076 221 00 04
Ta med Matsäck. Ingen föransmälan
Samarr. med Cykelfrämjandet

**Första Sommarcafé
samt
vårmarknad på tunet**

**Söndag 27 maj
kl 12 - 15**

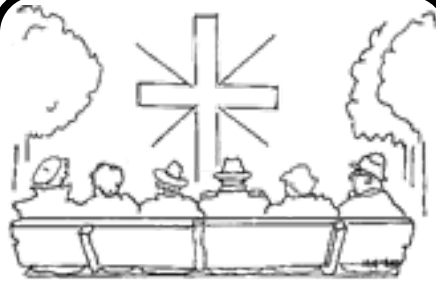
Se sommarens utställning!
Vernissage i Magasinet
Musik med
Benny Johans kapell

Fynda i mjölkammaren

**Traditionellt
nationaldagsfirande**
vid
Hembygdsgården
Onsdagen den 6 juni

Se vidare lokalpressen

**Ekumenisk
FRILUFTSGUDSTJÄNST**
vid Hembygdsgården
Söndag 17 juni kl 12
Gemensamt kyrk- och sommarcafé
kl 13 - 15 på tunet
VÄLKOMMEN!

Samarr. med kommunens församlingar

HEMBYGDSGÅRDENS DAG
Söndag 19 augusti kl 13 - 16
Hus och bodar öppna
MUSIKUNDERHÅLLNING
med
Benny Johans kapell
VÄLKOMMEN!

Sista sommarcafé!

KULTURVANDRING
vid Fresta kyrka
Söndag 9 september

Kjerstin Björkman och representant för kyrkan berättar kyrkans historia

Samling kl 11 vid Fresta kyrka

Ta med matsäck

Anmälan till Kjerstin Björkman

Tel: 08 590 320 82

Hedlunds historier, den fyrtioandra

Som de flesta grabbar var även vi från Väsby intresserade av att meta, och då, omkring 1935, fanns det gott om fisk i ån, mest abborre, mört, snorgärs, braxen och något som vi kallade braxenpanka (det var förmodligen ej fullvuxen braxen).

Ibland fick vi för oss att gå till Edssjön för att pröva lyckan, och då gick vi vägen över Enbacken, där Elverket finns idag, gick förbi Tvätt-Hildas och upp mot Forsen, som var platsen, där ån viker av under järnvägen (vid Elfsunda) och fortsatte sedan till åmynningen, för av någon anledning fick man nästan alltid någon fisk där. Platsen vi kallade Forsen hyste två banvaktsstugor, en på vardera sidan av ån, och där stannade vi alltid till för att höra om det kom något tåg.

Vi hade ju lånat böcker på biblioteket hos Tant Tekla, och någon av oss hade läst att indianerna i Amerika lade sig ned och lyssnade på spåret om tåget var i antågande. Vi ville ju inte vara sämre, så vi gjorde likadant. Visst hörde vi tåget, men det kanske var så nära att vi lika gärna kunde ha tittat efter det. Lokföraren hade väl blivit utom sig, om han helt plötsligt fick se ett antal småungar ligga med huvudena på spåret. Men som tur var gick det i alla fall lyckligt, vi kom till Edssjön, fiskade vid åmynningen, passade på att ta oss ett dopp, kom

kanske hem med någon eller några fiskar, som blev hönsmat.

På tomten till de gamla Optimusbostäderna fick man nämligen ha hönsgård, och det hade min pappa anammat. Vi hade cirka 20-talet höns och en ståtlig tupp. För oss ungar var det roligast, när vi fick kycklingar, då var det nästan en kamp om vem som skulle hämta in äggen. Så småningom försvann även det, i och med att Optimuskvarteren försvann.

Men det är roligt att tänka tillbaka på de gamla tiderna i Väsby, så mycket jag fått uppleva och sett. Det nya Väsby tilltalar inte alltid, den nya gymnasiet t.ex. hör inte till de vackrare byggnaderna.

OBS! viktigt att lämna adressändring för att erhålla alla nummer av Hembygdstidningen.

För varje ex. av Hembygdstidningen som kommer i retur och får skickas ut en gång extra med rätt adress är portokostnaden 13 kr, utöver det första utskicket 5,50 kr, därför kommer vi i fortsättningen inte göra några extra utskick.

Nästkommande nr kommer med rätt adress i de fall vi lyckas hitta den nya adressen. Givetvis finns tidningen att hämta på Hembygdsgården ex.vis vid sommarcaféerna onsdagar o söndagar kl 13.00 – 15.00.

Inbetalning av Medlemsavgiften 2012

Hembygdsföreningen kommer söndag den 10 och onsdag den 13 juni vid sommarcaféet kl 13,00 – 15,00 göra det möjligt att betala medlemsavgiften, 125 kr, för de som inte kan betala avgiften på något annat sätt.

I BACKSPEGELN

Brobilder visades i ladugården

Årets programserie i ladugården inleddes med att Klas Lundkvist visade diabilder under rubriken ”Broar – nya upptäckter och gamla favoriter.”

Visningen startades med att

Klas Lundkvist

Klas berättade vad han inte skulle prata om, men ändå visade en del bilder av, d.v.s. vägbankar, brorester, milstenar m.m., vilket egentligen bara gav mersmak. Visste ni t.ex. att det står en milsten på en gata i Ystad?

Sedan gick han in på ämnet för dagen, broarna, främst broarna i sydsverige. Blekinge t.ex. har mycket att bjuda på vad gäller gamla stenvalvsbroar. Många broar, både sten- och

Betongbro från 1915 över Helge å, Yngsjö, söder om Åhus, Skåne.

Foto: Klas Lundkvist

betongbroar, har fina utsmyckningar, arbetade järnsmidesräcken eller andra detaljer som man inte tänker på, allt vackert avfotograferat.

Avslutningsvis visade Klas några italienska broar samt en brosvit från Stockholm. Vilken bro som var favoriten bland de trehundra som vi sett, fick vi inte veta. Det tål säkert att tänka på.

Kjerstin Björkman, hembygdsföreningens ordförande, avslutade med en inbjudan till kaffebordet.

Inga Lisa Gustafsson

Roland Storm

Proppfullt var det i ladugården den 19:e februari, då hembygdsföreningens ordförande Kjerstin Björkman tog mikrofonen och hälsade välkommen

till programmet ”Historiska Väsbykort och fotografier”. Anslutningen var så stor att en del inte ens kom in, då lokalen endast rymmer ett begränsat antal personer. Eftersom det varit fel datumangivelse i en lokaltidning, utlovades dubbling av programmet.

Roland Storm presenterade sig och sitt program. Han berättade att han har drygt 1500 foton och vykort, av vilka en del blir en fotobok och andra visas på annat sätt.

Dagens bildserie inleddes med ett foto av den smalspåriga järnvägen och fortsatte med Väsbybilder och vykort från gångna tider. Speciellt kunde man glädja sig åt t.ex. gökotta vid ån, midsommarfirande i skyttepaviljongen Enbacken, Optimus hästdragna brandvagn och en del reklambilder för de varor som exporterades till hela världen från Optimus.

Mot slutet visade Roland en del foton tagna och handkolorerade av Anton Tamm själv. Anton Tamm grundade industrierna och samhället Väsby, men ägnade tydligen även mycken tid åt fotografering. Det finns 500 glasplåtar att visa bilder från efter honom.

Bildvisningen avslutades med kaffe.

Inga Lisa Gustafsson

Adress Bergshyddan,
Box 163, Väsby, hade
rörmokaren och
plåtslagaren Nils
Gerhard Engdahl. Där,
på nuvarande
Furubergsvägen, hade
han också sitt företag.

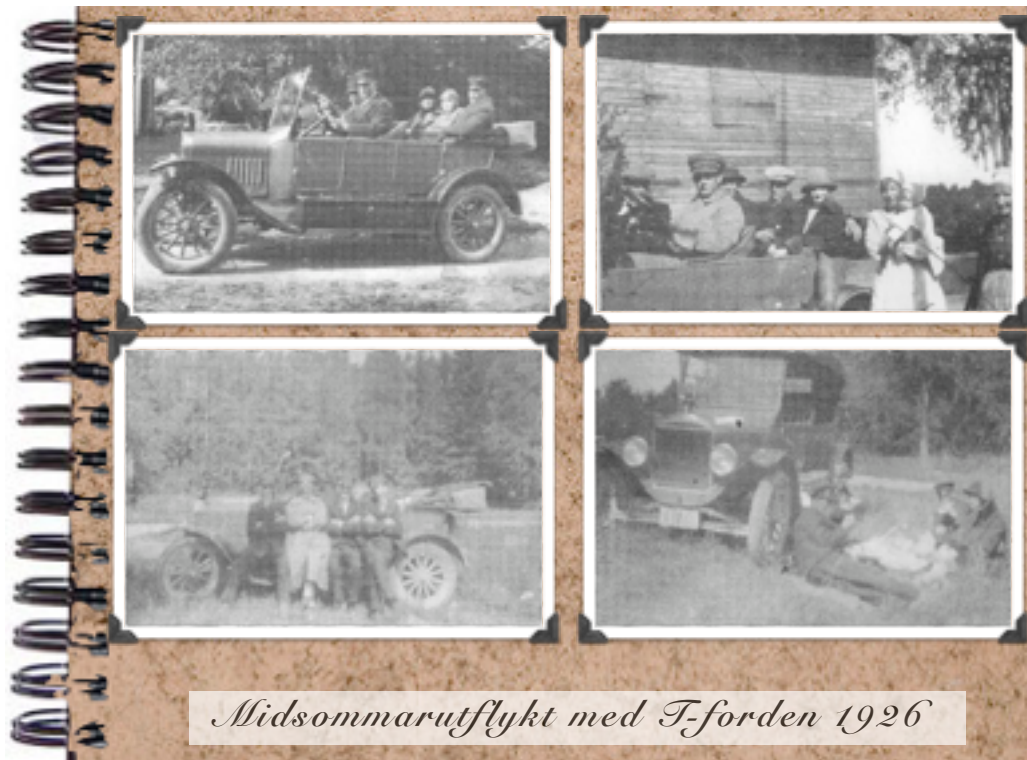
I början av 1920-talet tyckte Engdahl att firman behövde en bil för materialtransporterna. Han köpte en T-Ford av praktisk modell, där bakre delen av karossen gick att montera av och ett flak kunde fästas på, en kombination av person- och lastbil. Bilen var försedd med sufflett och kunde köras på hel- och halvfart plus back.

På 20-talet fanns inte många bilar i Väsby. Uno Lundbom, John och Gösta Bengtsson, Karl Engström, Kalle Johansson och direktörerna vid Optimus var tidiga bilägare. Trafiken var därefter.

Att ta körkort på den tiden gick till så, att när tillräckligt många körkortsaspiranter fanns, lånade man en bil, ringde efter en besiktningsman från Stockholm, som gjorde uppkörningsövningar runt om i Väsby och efter godkända prov skrev ut handlingarna.

Nils Gerhard Engdahl tänkte inte köra bilen själv, det skulle sönerna Erik och Nils göra. Vid uppkörningen satt han med i bilen, och besiktningsmannen, som antagligen måste ha ett visst antal körkortsaspiranter per gång, skrev ut ett körkort till honom också. Det förvarades sedan som ett kuriosum i en skrivbordslåda. Körkort hade han, bil hade han, Nils Gerhard Engdahl, men körde gjorde han inte.

Fotona är tagna 1926 och utlånade till Hembygden av Rolf Engdahl, som berättat om bilderna och sin morfar för Inga Lisa Gustafsson. Fotograf okänd.

Beskrifning över Sverige Första Tomen om Upland af Lars Salveius 1741

Eds Socken ligger uppåt Landet 3 Mil från Stockholm, och räcker på ena sidan in till Siön Skarfven, uti skilnaden mellan Upsala och Stockholms Höfdingedömen; kyrkan står på Cronogrund. Uti denna kyrka finns åtskillige gamle Bibliske Målningar med uppteckning af hvem de äro påkostade, hvilken skal vara skedd uti Curati Kettelberni tid, som vapnet utvisar med en Kettill och Björn. En Runsten har varit insatt uti Eds kyrkogårds mur på högra sidan vid Porten; men Konung Carl den XII:e befalde att han skulle tagas derifrån och blef efter dåvarande Ängelske Residentens, Herr Robinssons, begäran på Kung Wilhelms vägnar i Ängeland förder derifrån till Academien i Oxford.

Fresta eller Friggesta Socken bestod tilföre av 20 $\frac{1}{4}$ Mantal. Men nu äro de ökte till 21 $\frac{1}{4}$ Mantal, der ibland 5 $\frac{1}{2}$ äro Frälse, utom 20 torp. Denne Socken ligger up i Landet 2 $\frac{1}{2}$ Mil från Stockholm och gränisar på den östra sidan till Siön Norrviken. Kyrkan står på Cronogrund och Inbyggarnas näring är föga annat, än att de kunna åtnjuta af Års-Växten och eljest föröftra af fin Afvel i Stockholmlen, eller vinna genom Skiutfärder vid Rotebro Gästgifvaregård.

Uti kyrkomuren skal finnas sju Runstenar. Uti kyrkan står följande Epitaphium: Här hvilar sig i frid den Ädle V. Joachimus von Berfelt på Skeldnor, Riks-Tygmästare, Salig i Herranom afsomnad År 1619 och hans Fru den ädla och Vålborna Fru Rebecka von Brandenstein, afsomnad Salig i Christo År 1615 den 18 november.

Prästegården består af 1 Cronohemman; eljest finnes här i Socknen en Konungsgård och 2 Säterier.

1. Skålnora, en Kungsgård vid Norrviken, 2 $\frac{1}{4}$ Mil från Stockholm om 3 $\frac{3}{4}$ Mantal, $\frac{1}{4}$ Cronohemman och 6 dagsvärksTorp. Detta

Gods har fordöm hördt Herr Carl Ulfsson till som det sedermera tillika med Qvarnarna gifvit till Vadstena Kloster genom Testamente år 1389 hvilket genom et dylikt Testamente blef år 1396 stadfäst af Fru Catharina Knutsdotter, som varade tils Året 1410, då Ridder Knut Bonde och hans Fru Margaretha LarsDotter fingo gården och Qvarnarna af Vadstena Kloster med betingning, at de, efter deras död, skulle återfalla till Klostret igen. År 1561 den 10 augusti gaf Kungl. Maj:t denna Gård med Qvarnen till des Troman och Råd, Fri-Herren Herr Claes Christersson Horn till Åminne, och sedermera stadfästades Besittnings-Rätten å Högbemälte Herres Änke-Fru med Bref der å af den 21 juli År 1568. Gården skal i äldre tider legat på det rum där nu Qvarnen står, men sedan högbemälte Herre fick densamma, har han låtit sätta honom i bättre stånd, och uppbygga honom på sielfva Näset vid ofvannämnda Siö, där Hästhagen tilförne varit, hvilket ställe då kallades Skålnora Hästenäs. År 1681, då Gården under Cronan vederkändes, fants der en urgammal och nederrot Bygning utan innanrede, och et Stenhus 3 våningar högt; med dubbla flyglar på hvardera sidan av 1 $\frac{1}{2}$ alns tiocka Mur, hvilket blifvit upsat 1663 och de följande åren. Men är sedermera nedrifvit och i förledit År 1740 lades början till et nytt Stenhus. Trädgården är med stor kostnad inrättad på et Ställe, der de tilföre kunde draga Not, och varit omgifven med en Mur af 127 alnars längd ena sidan, fast den också nu är förfallen, jämväl är vid sjålfva Stenhuset en mur av Gråsten, hvilken varit ämnad till et hvalf att förvara Trädgårdsfrukter uti öfver Vinteren. Der är utom dess en vacker Humlegård, Fiske till husbehof uti Norrviken, nödortfigt Mulbete, Skog till Gärdsel och Vedebrand. Qvarnen har 3 par Stenar, och ligger på Ladugårdens ägor.

2. Ekeby om 3 hela Hemman, hvars förmoner bestå i god Åker och Äng. Har 6 Rå och Rörs oskattlagde Torp och 4 Frälsehemman, som lyda derunder. På Gården finnes allenast gamle Tråhus för arbetsfolket. Generalen Herr Baron von Löwen äger nu för tiden denna gård.

3. Harby om 2 Mantal, är indelt för Lieutnanten af Kongl. Lifregementet och Lif. Compagniet till Boställe och någorlunda bygt, men har föga skog. Der til lyda 6 dagsvärksTorpere.

4. Hammarby är Annex till Fresta, hade tilföre-ne 35 hela Hemman, men är nu förmedladt till 29 $\frac{7}{8}$ Mantal, hvaraf 15 $\frac{5}{8}$ äro Frälse. Capellans Bostället består af $\frac{3}{4}$ Mantal. Eljest finnes ock här 36 stycken Torpare. Socknen ligger så til, at hon nalkas med sin västra ända in til Siön Fysingen och har 2 $\frac{1}{2}$ Mil till Stockholm. Folket nära sig på samma vis som de uti Fresta Socken.

Kyrkan ligger på Cronogrund. Deruti är Herr Åke Carlsson Måneschiöld till Steninge begrafven 1626. Likaledes Herr Erik Gustaf Silfversparre till Vilunda, Major för fotfolket af Dalekarlarna, föd 1649 den 28 april, och afsomnat den 27 april 1691 på sin Gård Vilunda uti Vallentuna Härad.

Här äro:

1. Tiursåker et berustat Säteri om 4 $\frac{3}{4}$ Mantal; ligger icke mindre behageligt vid Siön Fysingen än det eljest är väl bygt både af Sten och Trä,

har en vacker Trädgård, och några dagsvärksTorpere. Lagman Gref Friedrich Gyllenborg är ägare hertil, hvilken der och håller et vackert Schäferi.

2. Vilunda ligger bättre up åt Landet, består af 2 $\frac{1}{2}$ Mantal; är af Trä bygt har tarfvelig Skog och Mulbete, 2:ne Rå och Rörs Hemman, några dagsvärksTorp, och innehafves av Lieutnanten Herr Schechta.

3. Väsby om 2 Mantal och (Rå och Rörs Torp har åtskilliga vackra Träbyggnader, 3 kostbara Trädgårdar med ett stort Orangeri eller Blomsterhus: Skog och Mulbete till nödtorften, och 2 $\frac{1}{2}$ Frälse-Hemman. Framledne Lands-höfdingen Herr Carl de Geers Arfvingar äro nu ägare till detta Säteri.

Assessor Lars Salvius, 1706-1773, extra ordinarie i Kungliga kansliet, sedermera notarie i Vetenskapsakademien, m.m., planerade att göra en "Beskrifning öfver Sveriget" men utgav endast en del, om Uppland 1741, varur ovanstående texter om våra socknar är tagna.

Nisse i farten

Tryckfels-Nisse härjar lite varstans och har inte gjort något undantag för spalterna i Hembygden. Man får en felaktig bokstav här och där eller en stavelse för litet och ibland en hel mening för mycket, som i det förra utdraget ur Siléns praktiska bibliotek.

Att Fårö inte varit något folkungafäste misstänker nog en del läsare. Frånö passar bättre

i de här trakterna. STF blir SFF och så där håller han på, den lille nissen. Vi har försökt att bli av med honom men har gått bet hittills. Till jul får vi väl försöka blidka honom med gröt, som vi gör med de andra nissarna, även om vi helst skulle vilja köra ner en rejäl dos trycksvärta i halsen på honom.

Vi gör vårt bästa, men det gör Tryckfels-Nisse också.

Red.

Vita gården i Runby

I nr 4/2011 av föreningens tidskrift Hembygden finns en för mig efterlängtat artikel om "Vita gården" med bilder. Jag är född 1935 och bodde där med mina föräldrar mellan åren 1935-1940. Eftersom jag hade lekkamrater där och mina föräldrar hade vänner som bodde där, så följde jag även Vita gårdens öden under många följande år.

Vita gården. Fotograf okänd.

Jag antar att fastigheten faktiskt ägdes av Svenska Metallverken, gemenligen kallat "Mässingen", redan då, eftersom min pappa och flera som bodde där var anställda på fabriken. Min pappa var egentligen anställd hos Hansson El.byrå, men de hade någon typ av entreprenadavtal att sköta den elektriska driften på Metallverken. Det var säkert av den anledningen som mina föräldrar hade fått bostad i Vita gården. Mina föräldrar flyttade från Vaxholm till Väsby 1928, de var då 27 resp. 25 år. Under en kort tid var min pappa anställd på en el.firma i Helenelund innan han började hos Hanssons. Mina föräldrar hyrde en kort tid en liten lägenhet på övervåningen hos en familj Ålberg på nuvarande Runbyvägen, innan de flyttade till Vita gården.

Jag har ganska klara minnen av huset och många av hyresgästerna under de åren. Vi bodde i lägenheten på nedre botten till vänster. Det var två rum och kök. Den storleken hade även lägenheten ovanpå oss och även de två lägenheterna på den högra flanken. Det stod i

artikeln att alla lägenheter var på ett rum och kök, men det stämmer inte. Exakt hur de två lägenheterna ovanpå varandra i mittpartiet, de med glasverandorna, var indelade, kan jag inte komma ihåg. De hade i alla fall minst två rum och kök plus verandorna.

Lägenheterna var helt omoderna. I rummen fanns kakelugnar och i köket var värmekällan vedspis. Det fanns inget rinnande vatten och inget avlopp. Vatten hämtades från en handpump på gårdens framsida, man hade alltid en vattenhink med skopa stående på diskbänken av zinkplåt. Slaskhink fanns i skåpet under och den tömdes i en slaskbrunn som låg 50-75 m från husets baksida. I samma område som slaskbrunnen och soptunnorna låg dassen och vedbodarna. Köket var av typen bondkök, ganska stort och avlångt med de två fönster som man kan se på bilden från husets framsida. De två fönstren närmast ytterdörren är till köket och det tredje är vardagsrummets fönster.

På baksidan kan man se att lägenheten har två så kallade "blindfönster", men ett tredje fönster i mitten är det mindre sovrummets fönster. I vardags-rummet fanns även en alkov med lämplig plats för en säng. Där bodde min kusin Bengt, född 1920, som också lämnat Vaxholm för arbete som springschas i Stockholm. Bengt gick sedan i min pappas fotspår och var först anställd hos Hansson som elektrikerlärling och sedermera som elektriker på Metallverken. Han arbetade kvar där till sin pensionering omkring 1985, förblev Väsbybo hela sitt liv och avled först 2010, 90 år gammal.

I den lägenhet som var spegelvänd mot vår lägenhet, alltså på husets högra sida, framifrån räknat, så bodde Gustav och Ester Ousbäck. Gustav var verkmästare för reparatörerna på Metallverken och hade kommit till Väsby från Åtvidaberg.

De hade inga barn, men var vänliga och barn-

kära människor och jag gick som barn i huset där. På somrarna vistades ett syskonbarn till Ester från Åtvidaberg hos dem, Arne Leoo, och vi lekte under somrarna.

Till lägenheten ovanför oss i samma storlek som vår, flyttade under 1938 in en familj som kom från Skillingaryd. De hette David och Edit Djerf och var födda omkring 1900. De hade en dotter Barbro, född 1934, som omedelbart blev min lekkamrat. Det var inget konstigt att leka med en flicka tyckte jag. David var en hängiven gymnast och han hade gymnastik med oss barn i lägenheten en kväll i veckan.

Jag minns särskilt ett moment som jag tyckte hade ett egendomligt namn, ”stupvalvsstående”. David började en anställning som maskinreparatör på Metallverken och var också en skicklig finmekaniker, med urmakeri som specialitet. Han hade en liten svarv och en hel del andra verktyg ordnade på ett prydligt sätt i köket. Troligen lagade han klockor åt hela bekantskapskretsen.

Ett minne som etsats sig fast från den här tiden, 1938, var att en lägenhet, som uppenbarligen stod tom, kom att användas av ett militärt sjukvårdskompani som var förlagt i närheten och hade någon slags manöver. Förmodligen bodde manskapet i tält och lägenheten, den på övre botten med glasveranda, användes som logi för befälet. När manövern var slut och truppen skulle resa, kom de till oss och kanske till andra hyresgäster och erbjöd oss att få överbliven mat, limpor, smör m.m. Det var säkert välkommet, men vittnade ändå om en viss form av slöseri inom försvaret.

I den högra lägenheten på övre botten bodde en familj, Georg och Sabina Henningsson med två barn, en son och en dotter. Barnen var förmodligen födda mellan 1930 och 1933, de var för gamla för att vara lekkamrater till mig. Flickan hette Inga-Lisa, men pojkens namn har jag glömt, möjligen var det Ingemar eller Ingvar.

I mittenlägenheten på nedre botten med den stora glasverandan bodde en familj Johansson. Det hade också två barn och jag minns bara pojkens namn, Hilding. Han konfirmerades någon gång mellan 1940 och 1944 och var kanske född c:a 1930. Fadern var gravt handikappad och förflyttade sig inom lägenheten med en ovanlig typ av rullstol, en fyrhjulig på cykelhjul som han drev fram med spakar, förmodligen ett hembygge som någon händig person tillverkat.

Vid den högra flygeln på gården fanns ett litet gårdshus, som innehöll tvättstuga med någon form av bykkrur och s.k. pannmur som eldades med ved. Högst upp i huvudbyggnaden fanns en stor torkvind, som det var ganska spännande att komma upp på. I en annan del av gårdshuset bodde en mor och dotter. Dotterns namn var, om jag inte minns fel, Ulla Zander, kanske född runt 1930.

Det var det mesta av vad jag kommer ihåg om Vita gården. Mina föräldrar köpte tomt på Runbyvägen 9 omkring 1938-39 och byggde en villa under åren 1939-40.

Vi lämnade då den omoderna men charmiga Vita gården för att få del av moderna bekvämligheter som WC, bad och centralvärme. Som barndomsmiljö var Vita gården med omgivningar spännande och innehållsrik, men jag kan tänka mig att det var tungt för vuxna att leva sitt liv med alla vardagsproblem kring uppvärmning och hygien.

Några spökerier som nämndes i Hembygdens artikel hörde jag aldrig talas om. Miljön bjöd dock på närhet till naturen, till bondgården intill där man hämtade mjölk kl. 18.00 varje dag. Det är fint att Hembygdsföreningen har lyckats bevara den bondgårdsmiljön.

Axel Vigren

Bondbröllop i Roslagen

Ett tillfälle då jag medverkade som musikanter, som aldrig går ur mitt minne, var då jag tillsammans med dragspelaren Artur Kimby spelade på ett äkta bondbröllop på en gård i södra Roslagen. Tidpunkten var en lördag i den fagreste högsommaren i början av 1950-talet.

Vi båda musikanter anlände till bröllopsgården vid avtalad tid på eftermiddagen. Manbyggnaden var vackert inlövad och gruset på gårdsplanen var väl krattat som om man använt linjal. Inte ett levande liv syntes till utomhus.

Plötsligt kom där en äldre man gående över gårdsplanen i riktning mot oss. Vi hälsade och frågade honom om detta var bröllopsgården. ”Joo, nog é de de´ alltid,” svarade den gamle mannen. ”Vem är det vi har nöjet att tala med,” frågade vi. ”De é jag som é bonn´ här på går´n,” sa´ han. ”Brudens får då?” ”Jaa, dom andra é i körkan allihop, men jag stanna´ hemma på går´n jag, för alla kan ju inte ge sej iväg från både går´n och djurena.” – Han visade oss in i manbyggnaden, där det var både honnörsbord och långbord dukade inne i den stora salen.

I köket var en kock i färd med att tillreda bröllopsmenyn. Han var iförd en kockmössa, vit jacka och ett par pepitarutiga byxor, med andra ord full kockuniform. På ett litet bord hade kocken ställt ett par grogglas till hälften fyllda med vin och starksprit, tydligen avsedda för tillagning av såser.

”Den där har vi hyrt från Draken i Sigtuna,” sa´ husbonden och nickade menande mot kocken, medan han beledsagade oss genom huset. När vi gick ut på gården för att hämta våra instrument ur bilen, hörde vi plötsligt ett vrål från köksregionen åtföljt av en rad svordomar av grövsta kaliber. Husbonden gick tillbaka till köket och vi båda följde efter honom. Den syn som mötte oss var kocken, som högröd i ansiktet av spisvärmen och dessutom ilska, stod och hötte med näven åt en mycket märklig

mansfigur. Denne var införd en blå overall och hade de bara fötterna nedstuckna i ett par svarta träskor. Mannen satt på en stol intill bordet med såsingredienserna. De båda glasen var nu tomma och den märkliga figuren med kortsnaggat hår och vindande ögon, såg både skrämnd och vanvettig ut.

”Den jäveln snodde både vinet och spriten som jag gjort i ordning för min matlagning,” skrek kocken, arg som ett bi. – ”Jaså,” sa´ husbonden, ”ja, han é som han é den där. Han é lagårds-karl här på går´n se, å verkar lite halvfnoskig iblann. Jag tror vi ger´n ett par tre supar till, så somnar han väl åv, se´n e vi åv me´n för kväll´n. Korna har han ju redan mjölkat, å släppt ut dom på vall´n för natten har han ju också gjort, så dé é bäst å göra som jag säger.”

Sagt och gjort, man slog upp några rediga supar som den märkliga lagårdskarlen girigt svepte i sig. Det stod ej på förrän mannen blev så att säga dyngfull och med husbondens och kockens hjälp förpassades till drängstugan.

Nu anlände brudparet och bröllopgästerna till bröllopsgården från vigselakten i kyrkan och det stora kalaset tog sin början med en välkomstdrink ute på gårdsplanen. Ett antal gäster som kom med taxi från norra Roslagen anlände för sent till vigselakten i kyrkan, men de kom fram till bröllopsgården lagom till måltiden.

Taxichauffören, en medelålders man iförd taximössa och en vanlig mörk kostym, skulle återvända till hemorten och återkomma fram på natten, för att hämta sina passagerare och köra dem tillbaka till hemsocknen.

När han skulle kliva in i sin bil för återfärd, så ropade husbonden i bröllopsgården: ”De´ e väl ingen idé att han sitter å åker den där långa vägen tebaks. Han kan väl stanna här

å äta bland dom andra.” – Taxichauffören lyfte på mössan, kliade sig i flinten och sade: ”Jo, jag tackar som bjuder.” Han körde undan taxin en bit från gårdsplanen, varpå han kom tillbaks och steg in till de övriga bröllopsgästerna i salen.

Sällskapet satte sig till bords och åt och drack av allt det goda huset bjöd. Vi bidrog med vår musik, dels som underhållning, dels som ackompanjemang till bordsvisorna. – Bruden var ung, blond och vacker och dessutom var brudgummen en stilig karl. Det var en sann fröjd att skåda de båda lyckliga ungdomarna, där de satt tätt intill varandra vid honnörsbordet.

Sedan måltiden med förrätt, varmrätt, dessert och en mängd tal till brudparets ära klarats av, så hade klockan hunnit bli 22:00. Vi drog nu igång dansen med en rejäl brudvals, i vilken bruden och hennes mycket rörde far, den gamla husbonden, tog några stapplande danssteg tillsammans på dansgolvet, innan hela sällskapet deltog i dansen. Så förlöt ett par, tre timmar med dans, förfriskningar och så småningom kaffe med bröllopstårta och avec.

Plötsligt hördes en grov mansröst ropa: ”De´ ligger en häst som verkar sjuk ute i hagen!” – Det stod ej på förrän större delen av bröllopföljet var församlade kring den påtagligt sjuka hästen, som låg i hagslutningen något hundratal meter från bröllopsgården. En av de manliga gästerna sade: ”De´ e nog förstoppningskolik kampen har råkat ut för. De´ bästa vore nog att känna efter om de´ sitter nå´n propp med skit i vägen i tarmarna på´n.”

Sagt och gjort, en annan av gästerna, en karl kring de fyrtio, steg fram till den sjuka hästen. Han tog resolut av sin kavaj, drog av sin slips och den vita skjortan han bar och kröp iklädd endast mörka byxor och undertröja ner bakom aktern på den stackars plågade hästen. Han stack in armen gott och väl till armbågen för att känna efter om där fanns något som kunde tyda på förstoppning hos djuret. – ”Det verkar inte vara något som sitter i vägen, vad jag kan

känna.” sa´ han, där han låg intill hästen, omgiven av den festklädda församlingen.

Dramat ute i hagen slutade lyckligt, hästen tog sig åter upp på vingliga ben och piggade så småningom till. Dansen kom igång igen och pågick fram emot morgonen. Gästerna från norra Roslagen för hem med taxin, som tagit dem till bröllopsgården. När de farit sa´ värden: ”De´ e´ dags å´ mjölka nu. Jag undrar om han i drängstugan har nykrat till, så han kan ta in korna till mjölkningen?” – ”Det är väl bäst att väcka karl´n,” sade en dam.

Man gick fram till drängstugans dörr, bultade hårt på denna och ropade: ”Hörru´ du vakna nu, du ska gå sta å´ mota in korna!” – Inte ett ljud hördes ifrån den sovande ladugårdskarlen, hur man än bultade. – ”De´ var som faen va´ han måtte ha domnat åv, hur i jesse nammen ska vi kunna få liv i´n,” sa´ husbonden. – ”Jag tror att vi drar igång motorcykeln som står i lidret, den för ju ett sjujåkla oväsen när motorn går. De´ borde han väl ändå vakna åv.”

Man drog fram motorcykeln på bron utanför dörren till drängkammaren, startade motorn och drog på full gas, så att det dånade. – Efter en stund för dörren upp, ladugårdskarlens förvridda anlete tittade ut. Han verkade halvt medvetlös, yrvaken och så till den grad bakfull som han syntes vara.

De´ e´ dags å´ mjölka, gå å´ hämta hem korna,” ropade husbonden. Den bakfulle karlen svarade med ett stön: ”Ja, ja, jag kommer,” varpå han slog igen dörren med en skräll.

När ”komajoren” så småningom på vingliga ben tagit sig ut till hagen och nu kom gående mot ladugården i spetsen för hela den långa raden kossor, så stod Artur och jag en bit från ladugårdsdörren och spelade an glad marschmelodi, för att lätta upp stämningen hos den arme anföraren, som tydligen led alla helvetes kval i sitt svåra bakrus.

Efter denna morgonkonsert lade vi oss på varsin filt på gräsmattan med ett par filter ovanpå oss. Vi sov några timmar och väcktes av en gong-gong som förkunnade att nu var det dags att äta frukost i salen.

Morgonen var grann med solsken och vacker sommargrönska. Många gäster var ännu kvar i bröllopsgården. – Efter frukosten blev det omstart på festen.

Mitt på dagen serverades lunch, som slutade klockan fyra på eftermiddagen. Efter denna präktiga långlunch gav vi upp vårt musicerande och for hemåt med ett minnesrikt dygn i bagaget.

Det blev ett dygn med starka drag av August Strindbergs "Hemsöborna", sade Artur under hemfärden.

Lars Erik Jansson

Ur "Gläntor, möten med musikanter genom sju decennier"

Illustration: Sven-Erik Sveed

Hembygdsgårdens
SOMMARCAFÉ

öppet

onsdag och söndag

13.00 - 15.00

10 juni - 19 augusti

Årsmöte 2012

Mötesklubban svingades av Maria Fäldt. Ordföranden omvaldes. Revisor Lars Eklund, som avsåg sig omval, ersattes av Mats Lejdeby och till revisorsersättare efter Eva Michal valdes Anna-Greta Kolmé. Till styrelsen gjordes fyllnadsval av Ingegerd Peterson.

Årsavgiften beslöts bli oförändrad, 125:- för 2013.

Kaffe med hembakt serverades.

Som avslutning fick mötesdeltagarna göra en musikalisk resa från Argentina till Roslagen med Benny Johansson, Michael Blum och Jörgen Toresson, en beskrivning av hur Evert Taube blev rospigg.

Inga Lisa Gustafsson

Foto: Kjell Ernholm

Stockholmsförbundets årsmöte

Stockholms läns hembygdsförbund årsmöte 24 mars 2012

Årsmötet för Stockholms läns hembygdsförbund ordnades i år i Nynäshamn Folkets hus. Som arrangörer stod föreningarna i kommunen, d v s

Torö, Sorunda och Sotholms Härads Hembygdsföreningar samt Ösmo Hembygds-gille och Föreningen

Sorundadräkter

Nynäshamn Järnvägsmuseum. För samordningen av det välarrangerade årsmötet stod Maria Landin, kommunantikvarie och även ordförande i Sorunda Hembygdsförening.

Inledningsvis fick vi höra folkmusik från trakten framförd av "Nyble allspel". Därefter följde presentation av Sorundadräkten i dess olika varianter. Tommy Söderblom, kommunfullmäktiges ordförande, presenterade kommunen.

Själva årsmötesförhandlingarna bjöd inte på några större överraskningar.

I anslutning till verksamhetsberättelsen framfördes synpunkter om att det behövs bättre kontakter mellan styrelsen och föreningarna i länet.

Arbetsgruppen Långhundraleden hade lämnat in en motion gällande hoten mot kulturlandskapet. Motionens budskap var att länsförbundet ska vara mer aktivt i kulturmiljöfrågorna och ge mer stöd till föreningarna. Styrelsens yttrande som bl a pekade på att det viktigaste arbetet måste ske lokalt. Årsmötet biföll motionärernas yrkande om att förbundet ska vara mer aktivt i dessa frågor.

Under övriga frågor togs introduktionen av Sveriges Hembygdsförbunds nya webbplats upp. Flera föreningar pekade på problem med att börja använda den.

Hembygdskonsulent Ann Pettersson svarade att det är utbildningar inplanerade.

Erik Magnusson avtackades som ordförande. Till ny ordförande för länsförbundet valdes Christina Pettersson, Vätö - den första kvinnan i länsförbundets historia.

Eric Magnusson

*Christina Pettersson
Nyvald ordförande*

Då två av suppleanterna nu valdes till ordinarie ledamöter valdes två ny personer som suppleanter: Hans Ström, Bro-Lossa och Viola Lundberg, Järfälla.

I år genomfördes inga rundturer inom den aktuella kommunen. I stället presenterade de arrangerande föreningarna sina olika verksamheter och områden på ett bra sätt. Den enligt mig mest intressanta presentationen gjordes av Torö Hembygdsförenings Erik Jarvin som pratade om skärgården och sjöfartens betydelse.

Dagens avslutades givetvis med Sorundatårta.

Text och foto: Klas Lundkvist

Mälaren runt på cykel. Ett 120-års minne

Som grabb hade han stått nere vid Stäket och sett dem komma cyklande Mälaren runt redan 1892. Han var född vid Stäket, som på den tiden tillhörde Eds socken. Hans namn hörde jag aldrig.

Jag mötte honom som hastigast på 50-talet, när vi tittade på Harry Snell och de andra cyklisterna, som då trampade Mälärlppet. Idag lever han inte längre. Eftersom Mälärlppet 1892 var det första som genomfördes, så beslöt jag mig för att göra vissa efterforskningar i tidningsarkivet.

Den moderna cykeln var långt ifrån utvecklad när lppet gick 1892. Det var så sent som 1879 som en engelsman kom på det där med kedjdrivning av bakhjulen från pedaler. Ungefär samtidigt uppfann irländaren Dunlop det luftfyllda cykeldäcket. Först 1895 debuterade en annan uppfinnare med frihjulsnävet.

Stockholms Velocipedförening hade en massa entusiaster, som ville pröva sin kondition och färdighet. Varför inte ordna en cykeltävling Mälaren runt, resonerade man. Så blev det och banan fick följande sträckning: start i Stockholm och sedan via Södertelge, Strengnäs, Eskilstuna, Vesterås, Enköping, Stäket och åter till Stockholm. Det var 360 kilometer, en omöjlig sträcka för en velocipedryttare, ansåg många. Hela sträckan skulle trampas utan nattvila, men mat skulle man få i Eskilstuna.

På eftermiddagen lördagen den 2 juli 1892 samlades man vid Hornstull för den första starten. Det var 11 anmälda. Två av dem uteslöts dock av den märkliga anledningen att de inte var svenskar. De 9 godkända kom från Malmö, Landskrona, Norrköping och Stockholm.

Klockan 4 (16:00) gick starten på kommandoröpet "Sitt upp." Reglerna tillät endast åkning två i bredd på dåtidens smala

och gropiga vägar. Det gällde att inte skrämra hästskjutsar i sken.

Till Södertelge var det 38 kilometer och dit trampade ledaren på 1 timme och 18 minuter. Dåtidens snälltåg behövde 1 timme för samma sträcka.

Till Eskilstuna kom man vid 9-10 tiden på kvällen. Då ledde stockholmarna och där rastades för aftonmåltid. Därefter var det idel nattkörning i den ljusa, svala sommarnatten. Folk stod och hurrade längs vägen. Mellan 2 och 3 på söndagsmorgonen kom cyklisterna genom Vesterås. Lokaltidningen var ute för att skriva om det sensationella velocipedlppet. Jag citerar: "Vägen genom staden togs utefter Stora gatan och vid den tid på morgonkvisten, då vesteråsarna började morgna sig för att se en skymt af de under föregående veckan mycket omtalade ryttarne."

Strax före klockan sju på söndagsmorgonen kom ledaren av lppet förbi Stäket. Där stod min sagesman och beundrade det nya sättet att ta sig fram längs vägarna. Ur en tidning citerar jag följande: "De täflande mottogs under hela vägen med stort tillmötesgående, men det fanns undantag. På ett ställe blev det tillfälle för lössläppta och råa dränglunsar att tvärs över vägen placera en kvarterstjock stång. På ett annat ställe var råheten och djärfheten hos några galgfåglar värre. Med piskor tilldelades de förbisusande bicyklisterna några bitande klatschar."

Målet var vid Haga grindar och dit kom segraren Gustaf Fjaestad klockan 7 och 56 på söndagsmorgonen. Han hade då trampat de 36 milen på 15 timmar och 56 minuter, en fantastisk prestation på en velociped utan frihjul.

Allan Andersson

Sommarspaning

MAJ är den månad då väderstatistiken säger att sommaren infaller. I Stockholmstrakten börjar sommaren den 16 maj och varar 136 dagar fram till den 29 september. I andra delar av Sverige gäller andra datum. Sen vet vi att statistik och verklighet kan vara skilda saker.

Blomstermånad kallas maj i den gamla bondepraktikan. Sitt namn i almanackan har den fått efter den romerske guden Maius, som förknippas med fruktbarhet och alstring. En annan person som förknippas med gröda och äring, är Sankt Erik. Han har sin dag den 18 maj, Eriksdagen. ”Om Erik ger ax så ger Olof kaka”, heter det ju, ett ordstäv som innebär bondens förhoppning om att få lön för sina mödor. (Man får förstås komma ihåg att de nämna dagarna har anknytning till den julianska kalendern, då Eriksdagen inföll elva dagar senare än nu.)

Ett annat statistiskt riktmärke är den 10 maj. Då ska göken ha kommit till Mellansverige och det är dags att hålla gökottor och lyssna på vilket väderstreck det första galandet kommer ifrån. ”Östergök är tröstegök, men västergök är bästegök.....”

I JUNI är dagarna som längst och ljuset som starkast. Månaden har fått sitt namn efter gudinnan Juno, Jupiters maka, dyrkad som ljusets beskyddarinna. Hon var också äktenskapets skyddspatronessa, vilket fortfarande innebär att många giftermål ingås till pingst och midsommar.

Juni inleds med en gammal helgafton, trefaldighetsafton. Det var i äldre tid en stor högtid, som vi idag överhuvudtaget inte bryr oss om. Trefaldighetssöndag är alltid den söndag som kommer närmast efter pingst och har namn efter den heliga treenigheten, Fadern, Sonen och Den helige ande. Till denna högtid förbands en mångfasetterad käll- och vattenmystik. Förr hade nästan varje ort en källa, dit man vandrade

för att finna bot för sot och få styrka av dess vatten. Sent på kvällen trefaldighetsafton begav man sig ut till en speciell källa, som alltid skulle rinna mot norr. Ofta var källorna smyckade och lövade. Vid midnatt skulle man så dricka av vattnet och ibland offra små kors, gröna kvistar och liknande. Naturligt nog var det främst gamla och sjukliga som samlades för att dricka sig till hälsa vid dessa källor. Men ungdomen drogs också till källan. Allt möjligt ordnades till deras förnöjelse, gillen och lekstugor. Vid de större källorna slog man upp bodar och dansbanor. Ibland festade man till övermått.

En artikel om trefaldighetskällorna i Hammarby socken, skriven av Hugo Sabel, publicerades i Hembygden nr 2 2002. Där skriver Hugo om källan Lång-Brita vid Stora Wäsby, som ligger mellan järnvägen och parken, nära sten-trapporna. Vid den senare delen av 1800-talet vallfärdade människor från södra Uppland till denna källa på trefaldighetsafton. Det gick extratåg både från Uppsala och Stockholm, som stannade vid anhalten Stora Wäsby.

En del besökare nöjde sig inte med att dricka källvatten utan hade även starkare drycker med sig och firandet urartade i bråk och slagsmål. Vid ett tillfälle i början av 1900-talet blev en man på väg hem från källan dödad i ett slagsmål med påkar och störar. Efter den händelsen förbjöd Stora Wäsbyns innehavare trefaldighetsfirandet vid källan Lång-Brita.

Det fanns också trefaldighetskällor vid Smedby gård och vid Hammarby kyrka, den senare restaurerad 2011.

Enligt Hugo fanns ingen källa i Fresta. I Eds socken fanns en källa i närheten av Zamores kulle, länge sedan försvunnen.

Vatten från källan Lång-Brita ska enligt uppgift kunna hugsvala förbipasserande i år. Spännande att se!

Ska man följa bondepraktikans visa råd, ska man under juni akta sig för att sova för mycket. Det gäller ju att ta vara på den korta tid av ljus som junidagarna bjuder på. Vidare ska man börja varje dag med att skölja munnen med ättika och friskt källvatten, det senare lättare att få tag i förr än nu. Däremot ska man akta sig för ost och fläskmat och för allt som är stekt.

Under den första veckan i juni brukar det förekomma stjärnklara nätter, som kan bli så kalla, att nattfrost uppstår. De kallas sedan gammalt järnnätterna och kan orsaka skador på grödan. Först när dessa nätter är över är den verkliga sommaren inne.

Midsommarfirandet har gamla anor och firas i många länder. Anorna är så gamla att de kan återfinnas i de isländska kungasagorna från 1200-talet. Sedan 1953 infaller midsommarafton alltid på en fredag. I Sverige reser vi en majstång, i de andra nordiska länderna tänder man i stället kasar till midsommar, vilket vi även gjort i Sverige in på 1900-talet.

Kom ihåg: Man ska inte bada utomhus före midsommar för då kan man råka ut för näcken. Sedan är det fritt fram.

Regnar det på midsommardagen, kommer det att regna i sex veckor och om flugorna biter är det oväder på gång.

Den 29 juni var också förr en helgdag, den s.k. apostladagen.

JULI kallas för hömånad i den gamla bondepraktikan. Juli var slitfam för alla som arbetade i lantbruket. Det var inte bara höet som skulle bärgas utan också andra grödor. Olofsdagen skulle ju ge kaka, d.v.s. att skörden av brödsäd skulle vara i full gång (förskjutning 10 dagar p.g.a. den julianska kalendern).

Efter mitten av juli regnar det allt som oftast. Och vad beror det på? Sura fruntimmer förstås. Termen ”fruntimmersveckan” finns inte i

almanackan, men alla vet ändå vad den långa raden av kvinnonamn innebär. Trots att fruntimmersveckan spelat så stor roll i kalendertänkandet och väckt spott och spe, är den en ganska sen företeelse. 1827 ändrades namnsdagen den 23 juli. Den dagen hade dittills helgonet Apollinaris haft namnsdag, men enligt kronprinsessan Josephines önskan byttes Apollinaris ut mot Emma. Därmed fick man sex kvinnonamnsdagar i rad. Många protesterade, men fruntimmersveckan hade kommit för att stanna. Om det blir regn och rusk den veckan, så har vi förklaringen, sex sura käringar i rad.

AUGUSTI utgjorde kulmen på bondeåret. Då fick man facit på hur skörden blivit och då kunde man pusta ut, när allting bärgats in i lador och logar. Men det var inte bara det som växt på åker och äng och i köksträdgården man skulle ta vara på under den bråda månaden augusti. Det gällde också att ge sig ut i skog och mark och samla in vad som behövdes för att dryga ut hushållet. Man plockade kottar, ekollon, hasselnötter, granrotstrådar, näver och annat, allt vad man kunde ta vara på. I augusti var också rätta tiden för att plocka ”kapis” av fläderbär och barken av busken. Bären dög inte bara till ”svensk kapis” utan också som medel mot vårtor. Avkok på fläderbär användes också till att färga håret med. På barken gjordes avkok som kunde användas både som laxer- och kräkmedel. Vilken effekt dekokten fick berodde på om man plockade av barken uppifrån och ned eller nedifrån och upp längs stammen.

Som vädret var den 24 augusti, Bertilsdagen, skulle det bli resten av hösten.

Allt enligt bondepraktikan, gamla almanackor, sparade notiser, vädertydor, Hugo Sabels noteringar och råd ur gamla husapotek.

Inga Lisa Gustafsson

Semestern hägrar

Två hela veckors lagstadgad semester infördes i Sverige 1938. Reformen var omdebatterad. Politiker och myndigheter uttryckte oro över att den utökade fritiden skulle slösas bort på sprit, dans, ”skräpkultur” och lättja. Olika kampanjer uppmanade till ”bra” aktiviteter som att bege sig ut i naturen, beakta ett sunt leverne och se sig om i sitt land.

1951 utökades semestern till tre veckor. 1963 till fyra och 1978 till fem veckor, intjänade året före semesteråret. En semestervecka varje år sparas i högst fem år. Många tjänstemän har sex veckors semester eller mer.

Ingen bekymrar sig längre över vad ledigheten används till.

Inga Lisa Gustafsson

Ordspråk efter Gammel-Anna

Anna Carlsson, ”Gammel-Anna”, från Vaksala utanför Uppsala hade, när hon dog vid 100 års ålder 1966, 1 400 ordspråk, nästan 400 talesätt och drygt 40 ordstäv upptecknade efter sig. Här är ett axplock:

Man ska betala sin skuld och lappa sina byxor.
I brist på brö´ så dansar palten.
Min dräng hade också en dräng och båda var lata.
Det är lätt te´ vara frikostig, när man har te´ ta åv.
Ingen är så ful, att icke han kan bli gift.
Hit och dit är lika långt.
Hjälper inte brännvin, så hjälper inget annat heller.
Lessamt är det, men det går väl, å ingen fästman har jag , men jag får väl.
Den som inte vill lyda far och mor, han får lyda fan och följa trumman åt.
Det är bra te´ ha långa armar, bara inte fingrarna är därefter.
Skryt lagom, jag känner väl mor din.
Den vet inte mycke´ som bara har vare i körkan.
Det är för sent te´ ångra, sen barne´ är gjort.
Jag vet väl vad jag gör den dan jag inte super.
Det låter stort när katten brakar men det blir inte mycke´ åv.
När björnen är skjuten, är alla modiga.
Det är inte alla dar, som är bakdagar.
Det växer inget gräs på allmän väg.

Illustrerade ordspråk och talesätt

Ska de va kalas, så ska de va kalas, sa gumman, stekte den andra sillen också.

Minnen från Bjursvägen

I maj månad 1921 flyttade min familj från Hagalund i Solna till Bollstanäs. Jag var då tre år och yngst av fem syskon, och har ett svagt minne av att jag satt med på flyttlasset. Bilarna gick inte så fort på den tiden, så luftdraget var ringa.

Far hade köpt tomten redan 1918 och till 1921 hade han själv på sin fritid byggt ett litet hus, som vi flyttade in i. Tio år senare hade han byggt till det ytterligare. Det behövdes inte några bygglov på den tiden. Huset ligger fortfarande kvar, där Rosenhillsvägen nu slutar.

Vägarna i Bollstanäs var dåliga och namnlösa. Tidvis på året kunde inte bilar ta sig fram till oss på den leriga vägen. Vi förbättrade vägen på så vis att vi med stenar fyllde i de hjulspår, som uppstod efter bilar och hästdragna vagnar och kärror. På så sätt blev vägen upp till oss bättre undan för undan.

Vägbelysning fanns inte i Bollstanäs förrän 1927, tror jag, för jag gick då i tredje klass. Skolan för klasserna 1-4 är idag nuvarande Grimstagården.

Hemma i vårt hus fick vi elektriskt ljus först 1930. Tills dess hade vi fotogen och karbidlampor som belysning inomhus.

Postadressen var då Bollstanäs Rotebro. Vår post fick vi hämta i Kooperativa förbundets affär.

Som jag tidigare nämnt, var vägarna namnlösa, men det var en som vi allmänt kallade Bjursvägen och det var av den anledningen att den kom att sträcka sig genom Bjurs gård. Den ligger c:a 250 meter från mitt barndomshem. Vi köpte vår mjölk där till en bit in på 30-talet. Högsta priset vi betalade var 25 öre litern.

Vem var då Bjur? Yngste sonen Bertil, född 1907, som var kusin med min hustru Birgitta, kom jag att umgås med en hel del under hans levnad, tills han gick bort 1991. Han berättade för mig något år före sin bortgång om sin far och hur han kom att bosätta sig och verka i Bollstanäs.

Johan August Bjur föddes i Värmland 1875 med efternamnet Viktorsson. Som ung tog han tjänst som soldat och antog då namnet Bjur, eftersom hans rusthållare ägde en gård i byn Bjursvik i södra Värmland.

Efter avslutad tjänst som soldat flyttade han upp till Stockholm omkring år 1900. Han arbetade då inom mejerirörelsen i Stockholm och även i slakterirörelsen i Enskede.

År 1913 köpte Bjur mark i Bollstanäs med beteckningen Grimsta 151. Efterhand köpte han till lotterna Grimsta 152 och Grimsta 174. Samma år började Bjur driva svin- och hönsavel i mindre skala i Bollstanäs. Familjen Bjur bodde kvar på Kungsholmen i Stockholm och rörelsen i Bollstanäs sköttes av äldste sonen Sven. Bjur hade då kvar arbetet i Stockholm. Efterhand flyttade familjen ut, och rörelsen utökades med kor och större höns- och svinhus och blev så småningom en mindre bondgård. Till sin hjälp hade Bjur förutom hustrun Ida, sönerna Sven och Bertil samt dottern Edit.

Gårdens produkter forslades till Stockholm med häst och vagn, vintertid släde, för försäljning. Som kunder hade Bjurs ett antal bagerier och restauranger. Från de senare hämtades matavfall som tillskott till svinmatskokeriet.

Först år 1923 inköpte Bjur en en-tons lastbil av märket T-Ford, som kördes av sonen Sven. Några år senare övertog sonen Bertil bilkörningen. Nästa lastbil blev en Chevrolet och efter den en Volvo.

Bjursvägen och de andra vägarna förbättrades efterhand. Bollstanäs Egnahemsägareförening, som bildades 1912, hade eget grustag vid "Stora vägen", som den idag heter, intill gränsen till Sollentuna. Gränsen markerades med ett stängsel och vägen stängdes av med en grind, som var rödmålad och kallades "Röda grind."

Vägen fortsatte in i Sollentuna, genom Rotsunda gårds ägor mot Rotebro. 150 meter hitom Kärleksbackens krön var en grind till, som var omålad och kallades "Gråa grind." Området mellan grindarna var ko- och hästhage om hölls stängda sommartid.

Vägen från Bollstanäs slingrade sig genom Bollstanäs gård och var ej så lämplig för biltrafik. Motorcykel med sidvagn var det största motorfordon jag såg passera där.

Större delen av Bollstanäsborna hade sina inkomstmöjligheter i Stockholm och cyklade den här vägen till järnvägsstationen. Där hade Bollstanäs Cykelstallförening cykelstall, ett låsbart hus där Bollstanäsborna mot skällig årsavgift kunde förvara sina cyklar.

Grindarna, den Röda och den Gråa, var för oss barn en möjlighet till att tjäna en slant på genom att öppna och stänga dem för vägfarande. Bästa tiden var på eftermiddagen, då folk efter arbetet kom cyklande. Det blev mest 1- och 2-oringar och ibland en 5-oring. Någon enstaka gång en 10-oring.

Gråa grind, som var närmast Rotebro, var mest inkomstbringande. Det kunde bero på att från Rotebrohållet var en brant stigning upp mot Kärleksbackens krön, varför många steg av cykeln och gick. Väl på krönet såg de att det fanns en grindvakt och tog upp en grindslant ur portmonnän. Unga par stannade gärna kvar i den vackra backen, därav namnet.

En gång vid Gråa grind, jag tror det var 1926, fick min syster en hel krona, då hon öppnade för en motorcyklist med sidvagn. Det berodde nog på att föraren bar solglasögon och såg miste på en 5-oring. Motorcykelföraren hette förresten

Olsson och var på 50-talet vaktmästare i Bollstanäs skola. Motorcykelmärket var Harley Davidson.

Ungdomar av idag undrar kanske vad man på den tiden kunde få för 1 öre? Jo, det fanns ½ - öres kolor. Man fick alltså 2 st kolor för 1 öre och de var ändå inslagna i vaxat papper. Eller en lakritscigarett, som man kunde chockera de äldre med.

Men åter till Bjursvägen. Som jag tidigare nämnt var vägen dragen genom Bjurs gård. På norra sidan om vägen låg, som vi då tyckte, ett jättestort höns hus i två våningar. På södra sidan om vägen låg egentliga gården med boningshus, stall, ladugård och höns hus också på denna sida. Där fanns också ank- och kalkonhus. Svinhuset med kokeri minns jag mycket väl. Jag tyckte det luktade så gott därifrån, när Bjur kokade grismat.

På den platsen ligger nu en barnstuga. Vidare fanns där vagnslider, lada, potatis- och foderkällare, magasin och förråd. Det hördes många olika ljud där, höns som kacklade, tuppar gol, grisars grymtande och mörka höstkvällar var det upplyst av såväl fönster som utebelysning.

Under tidigare delen av 20-talet var vår trafikled mot Stockholm över Bredden upp till Stockholm-Uppsala vägen. Vid Bredden låg vägen mellan murare Jonssons och lantbrukare Karlssons fastigheter. Karlssons fastighet kom sedermera att ägas av pastor Levi Pethrus. På den vägen gick också Johanssons bussar. Det var 12-personers bussar och jag vill minnas att en var en T-Fordbuss. De andra var Chevroletbussar.

Om du idag befinner dig på Bjursvägen på busshållplatsen Rosenhillsvägen, ser du på andra sidan körbanan Bjurs gård, som den ser ut idag. Det är i stort sett bara boningshuset och strax till höger "Grällans stall" kvar. Grällan var Bjurs första häst. Ett litet gråvitt sto, lite argsint, men naggande god.

Om du vänder på dig helt om, mot terrasshusen, ser du en stenblockskulle. Bakom den sträckte sig Bjursvägen en gång. Då var den en cirka 5 meter bred grusväg, men ändå en bra väg att färdas på.

Idag är Bjursvägen en s.k. sekundärväg. Själva vägområdets bredd är mellan 28-30 meter. Där finns särskild gång- och cykelbana. Det finns markerade övergångsställen, två av dem med trafikljus.

Trafiken är synnerligen tät och tung, mycket beroende på avfarten från motorvägen, E4, vid Bredden. Under år 1995 kom den vackra Bändanvägen till. Den verkar som en förlängning av Bjursvägen över Breddenvägen, där trafikens regleras med en rondell. Bändanvägen ansluter till gamla Uppsalavägen, ungefär där Karins Kafé låg en gång.

Jag frågade mig en gång vad all den tunga trafiken, stora höga lastbilar, skulle köra till och fick då veta att undergången vid Bollstanäsvägen under E4 vid Rotebro, var så låg att de höga lastbilarna ej kom genom där, utan valde att köra Bjursvägen, när de skulle till affärer och företag strax norr om motorvägen i Sollentuna.

Bergskällavägen i Sollentuna vore lämpligare och genare väg, om Sollentuna kommun tillät genomgående trafik på den.

Johan August Bjur gick ur tiden 1952. Hade han idag kunnat se Bjursvägen, skulle han väl knappast tro sina ögon.

Jag minns den gången, då frågan om vägbelysning kom upp i vår gamla kommun, skulle han ha yttrat: ”Kosta i stället på vägarna, om jag går ut en mörk kväll lyser jag mig med en lykta.”

Bjur var en respekterad och hjälpsam man. Han hade gott anseende i bygden och var kyrkobroder. Jag minns honom som en gladlynt man, som för det mesta hade något roligt att

säga, när man talade med honom. Han var dessutom en ovanligt duktig arbetsmänniska.

Någon frågar sig kanske om det finns några efterlevande ”Bjursar” kvar i Bollstanäs. Det finns det. De är döttrar till Bertil och Birgit Bjur. En av dem finner vi på pastorexpeditionen i Fresta. Hon heter Ulla och är gift Albertsen. En andra finner vi i Bollstanäs församlingshem, där hon handhar barnomsorgen, heter Inger och är gift Sjögren.

Jag bor intill Bjursvägen, granne med Bjurs gård, och huset hade en gång nr 27. Men i den sedermera stora omdaning och förtätningen av Bollstanäs blev jag tilldelad postadress Rosenhillsvägen 20. Men huset står kvar där det byggdes en gång 1928.

Uno Littke

Den här artikeln har, som många andra, varit införd i Hembygden tidigare, men är väl värd att läsas igen. Dessutom får vi en förklaring till varför Bjursvägen heter som den gör, vilket efterlystes i ett annat nummer av medlemsbladet.

Uno Littke, artikelförfattaren, var en gång hembygdsföreningens kassör.

Red.

Glöm inte att anmäla ev flyttning!

Meddela hembygdsföreningen:

Upplands Väsby Hembygdsförening

Box 40

194 21 Upplands Väsby.

info_uvhhbf@yahoo.se

Okänd blomma

Midsommarafton ska man plocka sju sorters blommor och knöla in under huvudkudden, allt för att få se sin tillkommande i drömmen. ”Blåklackor och violer och klöver och timotej, karibacka och ängsull och ljuva förgätmigej”.... Blåklackor vet vi ju vad det är för något och klöver och timotej, men vad i all sin dar är karibacka för någonting? Jo, det är det västmanländska ordet för rölleka. Nog finns det väl snyggare blommor än rölleka och varför ska man ge sig ut i kärr och myr för att plocka ängsull? Timotej är ju mera gräs än blomma. Vi

tar åkervädd och prästkragar som vanligt och kanske karibacka, nu när vi vet vad det är för något.

Inga Lisa
Gustafsson

Väsby i litteraturen. Om Sigtuna och Valtuna sagor

C J L Almqvist har i sina sagor om vår bygd på sitt eget vis tolkat våra gårdsnamn. Hans lösningar av namnens uppkomst är mycket fantasifull. Sigge Fridulfsson byggde upp Sigtuna. Där bodde Oden i sitt Asahov, han hade två Asiamän till tjänare. De hette Rune och Rose. Oden gav dem order att ro över sjön Skarven mot den sydöstra stranden för att hugga granris till Odens hus.

När de rott så länge att de kom till en å som flöt ut i sjön Skarven, rodde de upp tills de kom till en sjö, som de rodde i till den södra stranden. Här växte det björk, asp och lind varför Rune genast kallade det för Lövstad. Här fick de se två flickor som samlade löv. De sökte då taga fast dem, men de flydde upp i skogen och var svåra att fånga. Till slut hann de dock upp varandra, men flickorna trollband pojkarna med skogens växter. Nu fördes de till flickornas far för att få förklara vad de hade i skogen att göra, men då de var ute i fredliga syften, blev de frisläppta. När de gick hade de fått löfte om att tag med sig flickorna. De hann dock se att det fanns mycket broms, varför de kallade platsen för Bromsboda.

När de rodde på sjön med flickorna, upptäckte de att några oxar gick och betade vid en udde, varför de gick i land och slaktade en av dessa. När de gick tillbaka, sade Rune att han ville

kalla denna udde för Oxunda och sjön för Oxundasjön.

Rune och en av flickorna gick i land vid södra sidan av ån och Rose och den andra flickan vid den andra sidan. Att Runsa fick sitt namn efter Rune och Rosersberg efter Rose är lättförståeligt.

Tor, Skauni och Fyse har ju också lämnat sina spår efter sig i ortens namn. Tor bodde på Torsåker. Han måste gå till en smed, som hette Pikhoj för att få en ny hammare. Då han var mycket nöjd med den nya hammaren, kallade han byn där Pikhojs hus låg för Hammarby.

Egon Lindholm

En ryss som stannat kvar

Den som nu går ut i markerna här i trakten kommer att träffa på en reslig gulblommig växt, nämligen ryssgubben. Den finns överallt, ibland över mycket stora områden. Växten kräver antagligen inte något särskilt av jorden för att kunna växa, eftersom den breder ut sig så - enligt floran - växer den både på ler- och sandjord, på vägkanter, vägslänter, bangårdar, skräpmark och

gräsvallar. Och i åkrarna förstås. Dess latinska namn är *Bunias orientalis* och den kan bli 50-120 cm hög (också enligt floran). Här i Väsby finns dock exemplar som är ännu högre, uppåt 160 cm. Nog är de stiliga, ryssgubbarna, som lär ska ha kommit till Sverige med utsäde från Ryssland i mitten av 1700-talet.

Växten är omnämnd av Linné på 1760-talet och har också kallats rysskål eller ryssrova och har odlats för att användas till sallad eller djurfoder. Namnet ryssgubbe kom inte i bruk förrän mot slutet av 1800-talet och bottnar väl i ryktet om att ryska soldater hade ryssgubbsfrön med sig i fickorna hemifrån till Sverige. Det ryktet tror vi kanske inte riktigt på, men man vet aldrig vilken sanning det ligger i alla historier.

Ryssarna härjningar i den svenska skärgården 1719-1721 sysselsätter ännu folkfantasin och berättelser från den tiden lever envist kvar i minnet. Varför soldaterna skulle ha haft dessa frön i fickorna finns det dock ingen historia om. Att ryssgubben skulle bli något av en karaktärsväxt för Uppland och Stockholms-trakten och så besvärlig att få bukt med, kunde man väl heller inte tänka sig.

Inga Lisa Gustafsson

Almqvistaren

Min vän nu kom; och ren på avstånd hoppade han kråka emot mig, glad, att efter femton år mig åter få råka. Med samma vänskapsfullhet jag mot honom red på käpp och då vi möttes, honom ömt på näsan gav honom en knäpp.

C J L Almqvist, Ur Sesemana

Min mormor Siri på Runby Nedra

Från Marianne Kindström i Solna, har ett trevligt brev inkommit där hon berättar om sin mormor Siri, som i början av 1900-talet bodde på Runby Nedra -nuvarande Hembygdsgården.

På fotot, som är taget på tunet 1916, syns kokvagnen vid Zamores stuga tv och i bakgrunden visthusboden. Morfar David är den vänstra av de två soldaterna i Enhetsuniform m/10.

Min mormor Siri (Sigrid) Bornholm (född 1899) flyttade till Runby gård i januari 1908 tillsammans med sin lillasyster Ada, mamma Tyra Bornholm och mormor Johanna Matilda Gustavsson (född Lutteman). De var släkt med dåvarande arrendatorn Ramkvist och flyttade in på övre våningen i kök och rum med utsikt över trädgården. Siri var då 9 år och började i Eds skola. Efter några år avled mamma Tyra och det blev mormor som försörjde flickorna som hemsömmerska och kokerska vid större tillställningar i bygden. Siri följde med och hjälpte till med sömnaden. Hon konfirmerades i Eds kyrka.

Hösten 1916 hölls manöver i trakten. Eftersom Runby var kronogård inhystes koktrossen på gården. Chef för den var furiren vid intendenturen David Söderberg. Han inkvarterades i ett rum en trappa upp i huvudbyggnaden.

Det var då min mormor Siri och min morfar David möttes. Januari 1917 flyttade Siri och Ada och deras mormor till Vallentuna. Siri och David, som då blivit sergeant, gifte sig i december 1920 och bosatte sig i Stockholm.

HALLÅ, ALLA VÄSBYBOR. HÄR FINNS VI!

Varför inte turista i den egna hembygden?
Besök hembygdsgården, köp kaffe och hembakt
i sommarcafét, njut av lugnet på gårdstunet,
titta på utställningarna.

Husen berättar sin historia och kulturarvet
räcker till alla.

Hembygdsgården ligger inte längre bort än att
man kan gå, cykla eller ta bussen dit. Alla är
välkomna, inträdet fritt.

*Hembygdsföreningen, Hembygdsgården,
Hagvägen2/Pukslagargatan.*

HYR LOKAL MED ATMOFÄR!

Upplands Väsby Hembygdssförening erbjuder
Nedre Runbys LADUGÅRD till konferenser,
årsmöten, kurser, minnesstunder och liknande.
Hyresansvarig ska vara lägst 30 år

LADUGÅRDEN är en handikappvänlig lokal
med plats för upp till 50 personer. Tillgång till
kök med utrustning för enklare tillagning av
förtäring. Diskmaskin finns ej.

LADUGÅRDEN ligger på bekvämt avstånd
från pendeltågstationen i Upplands Väsby. Det
finns en stor parkeringsplats i anslutning till
pendeltågen och närhet till ladugården. Buss
562 från pendeltågsstationens västra sida med
hållplats 150 meter från ladugården.

Uthyrningsvärdinnor

Ingegerd Petersson 08 - 590 347 76

Siv Rydén 08 - 590 333 46

Telefontid mån - fre 09.00 - 16.00

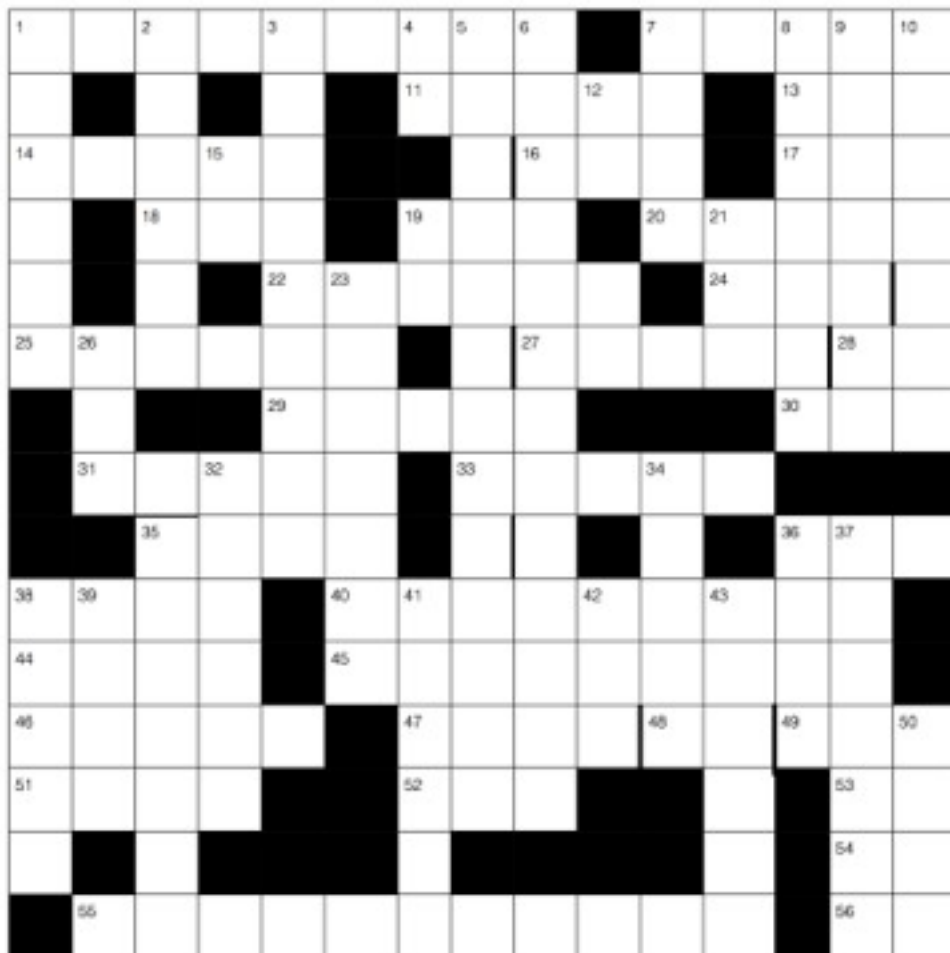
Vågrätt

1. Denne "Becke", Runbybo, medlem i KK
Glid, blev Europamästare i kanot 1938,
klass K2
7. Gård i kommunen, tidigare ägd av
"Johansson på Hötorget"
11. Ägnar sig många åt
13. Stad och dricka
14. Ädelgas
16. Väntar vi på
17. ... Scott
18. Används mot malaria
19. Slarvigt sifferuttal
20. Utflyktsmål med buss från Väsby
22. Hör ihop med jädrar
24. Ett i GB
25. Gläder bowlaren
27. Vill tävlande gärna höra ..
28. .. men inte detta
29. Firas med egen bulle
30. Skräp
31. Dåligt
33. Ätt och förbittring
35. Virrvarr
36. Skidort
38. Uppfinnare
40. Omdöme
44. Möda
45. Sägs ibland tyget vara
46. Icke bofast person
47. Shakespearekung
48. Församling i Väsby
49. Han blev gammal
51. Renons på
52. Är så god som en ...
53. Utförs mycket snabbt
54. Lågland
55. Rasdiskriminering
56. Rendera

Lodrätt

1. Sägs en kung ha varit
2. Korpulens
3. Känselfröt
4. Nazistisk militärorganisation
5. Invigdes 1934
6. Endurotävling, som startade 1915
7. Stjälk
8. 1920 underskrevs en fred där
9. Där ligger Tarkett
10. Brittisk stråkkvartett
12. Huldra
15. Orphei Drängar
19. Natrium
21. Beröm
23. Genus
26. ... och tjim
32. Etna
34. Stor Tidning
35. Klavertramp
36. Marmorera
37. Eggelse
38. Återbäring
39. Anti
41. Påläggskalv
42. Gör stora utgifter på kapitalet
43. Lumpen
50. Besegrade Tor i brottning

Korsord 2 - 2012

Konstruktör: Lennart Hedlund
 Lösningen insändes senast 12 juni till:
 Hembygden, Box 40
 194 21 Upplands Väsby
 Märk kuvertet "KORSORD"

Vinnare korsord 1 -2012
 Lars Eklund
 Karin Andersson
 Helge Ahlberg

Lösning till korsord 1 - 2012

Upplands Väsby Hembygdsförening
Box 40 194 21 Upplands Väsby

BLI MEDLEM
Datum

.....

Person 1

Förnamn	Efternamn	Född år
Adress		
Postnummer	Postadress	
Telefon	Mobil	
E-mailadress		

Person 2 (ev)

Förnamn	Efternamn (om annat än ovanstående)	Född år
---------	-------------------------------------	---------

YRKESERFARENHET/INTRESSEN

Främst sådant som du bedömer kan vara av intresse inom föreningens verksamhetsområden.	
--	--

Upplands Väsby Hembygdsförening

STYRELSE 2011- 2012

Kjerstin Björkman, ordförande	Telefon 590 320 82
Klas Lundkvist, vice ordförande	590 936 81
Inger Nyström, kassör	590 820 93
Barbro Fredriksson, sekreterare	590 339 86
Barbro Kvist, ledamot	590 917 21
Susanne Bergman, ledamot	590 858 84
Kurt Norlin, ledamot	590 338 38

ERSÄTTARE

Ingegerd Petersson	590 347 76
Bo Torpare	590 894 44
Gunilla André	590 338 34
Gun-Britt Welander	590 843 19
Roland Storm	0707 292 760
Kjell Ehrnholm	590 343 62

MEDLEMSBLADET HEMBYGDEN

Inga Lisa Gustafsson	590 336 42
----------------------	------------

REVISORER

Ordinarie	Ersättare
Göran Sandberg	Anette Ernholm
Mats Lejdeby	Anna-Greta Kolmé

VALBEREDNING

Vanja Edwinson, sammankallande	590 344 66
Kerstin Kéry	
Leif Welander	

Box 40, 194 21	Telefon	Plusgirokonto
Upplands Väsby	08-590 826 40 (tidvis bemannad)	29 81 91-8
Besöksadress	E-post	Årsavgift 125 :-
Hagvägen 2/Pukslagargatan	info_uvhhbf@yahoo.se	